

Dr Oliver Beker

Naša budućnost uglavnom, zapravo, zavisi od naizgled nevinih izbora. Od onih sitnih, rekli biste - sumanutih.

*"If I could be with you tonight,
I would sing you to sleep,
Never let them take
The light behind your eyes." 1*

Marta 1994. godine, pohađao sam drugu godinu na medicinskom fakultetu u Minhenu. U to vreme sam paralelno bio zaposlen na 30% kao medicinski brat u jednoj od gradskih bolnica - iako nije bila mala, nije mogla sve isplatiti stipendija.

Dvadeset trećeg marta 1994, u 7:08 sati ujutru, upoznao sam Aspenu.

Tog jutra sam bio prvi koji je stigao u smenu, te me je koleginica prvog zamolila za uslugu.

Pre malo više od 24 sata se dogodila nekakva saobraćajna nesreća. Troje poginulih, jedan teško povređen. Dovedi su dotično ranjeno dete dok je još uvek bilo u kritičnom stanju. Mali je jedva izvukao živu glavu.

Čitava moja uloga ovde je bila da dečaku uradim analizu krvi. On je bio pri svesti, boravio je u zgradi urgentnog centra.

*"Why won't you speak
Where I happen to be?
Silent, in the trees,
Standing cowardly." 2*

U njegovu sam sobu ušao sâm. Nije bilo nikakvih posetilaca, nikakvog "brzo se oporavi!". Nije postojao eho nijednog odavanja saučešća.

Kao da ni on nije bio tu.

Na bolničkoj postelji sedelo je jedno sitno, bledo, krhko dete. Sedelo je mirno, čitajući "Majstora i Margaritu" u originalu, na ruskom, uprkos svom zdravstvenom stanju.

Dečak je imao blede, koščate ručice, od kojih je jedna bila prignječena, a druga okupirana iglama dve infuzije - krv i fiziološki rastvor. Kosa mu je bila boje noći, puna sitnih, nemirnih lokni, padajući mu preko jagodica, čela i obraza. Na čelu i vratu su dominirali ogromni, tek ušiveni ožiljci.

Otkucaji srca bili su spori, ali barem postojani. Kao da sve vreme čika život.

*"Sometimes, before it gets better
The darkness gets bigger,
The person that you'd take a bullet for
Is behind the trigger." 3*

- Dobro jutro - rekao sam najnežnije što sam mogao, ne želeći da ga uznemirim. On gotovo da me nije ni registrovao. - Moje ime je Oliver. Došao sam da te pregledam, ako je to okej - pokušao sam da se nasmešim.

Dečak je podigao pogled, spustivši knjigu. Imao je ogromne oči, različitih boja. Levo je bilo prodorno zeleno, nalik šumskim pejzažima, dok je drugo bilo munjevito, električno plave boje.

- Zdravo. Ja sam Aspen - nasmešio se prijateljski. Preduhitrio je moje pitanje odgovorom na isto. - Imam trinaest godina. -

Činilo se da ga smrt njegovih roditelja i blizakinje uopšte ne dotiče. Smešio se kao da

se ništa nije desilo.

U to vreme bih samo pretpostavio da je u pitanju slučajnost.

Da objasnim kako smo došli tu gde smo sada.

Aspen nije imao živih rođaka koji bi ga mogli čuvati, a kako apsolutno nije bio dete za sirotište (jer bi ga verovatno zapalio u roku od 48 sati), dogovor je bio da ga ja pazim na neko vreme, čisto dok ne budemo smislili gde ćemo i šta ćemo s njim.

Četiri godine kasnije, niko još nije smislio šta će s njim, te je on još uvek živeo sa mnom. Obojica smo radili, iako sam ja iznova i iznova ponavljao da bi on trebalo da se fokusira na školovanje. Živeli smo u dvosobnom stanu, skromno, ali krajnje prijatno.

"Here I am,

Composing a burlesque." ⁴

Aspen je bio jako pričljiv, i iznenađujuće je dobro razumeo poteškoće drugih. Jako se zanimao za književnost i muziku, ali pre svega za ples. Bavio se modernim plesovima i bio potpuno svoj jedino u tim trenucima. Vrlo je retko govorio o sebi, uvek skrećući s teme kada je njegova prošlost u pitanju. Bio je poslušan i jako lepo vaspitan, ponekad malo previše da bi to bilo prirodno.

Imao je slobodu pokreta, tako se izražavao. Iako su mu reči teže padale, i njih je umeo da koristi. Čak su mu i izrazi lica bili specifični.

Prvi put sam ga video kako plače tek mnogo kasnije.

Sve je tu delovalo divno i nestvarno, možda zato što nestvarno i jeste bilo. Problem je bio u činjenici da je Aspen imao jednu jako otežavajuću okolnost što se tiče stvaranja međuljudskih odnosa.

Aspen je bio demon.

Njegovo natprirodno poreklo mu je činilo neke stvari neshvatljivim. Kao, na primer, zašto ljudi ne vole da im se čitaju misli.

No, to nije bila najveća začkoljica u njegovoj ličnosti, iako je izazvala probleme.. Najveća je, takođe, bila i kobna.

"Tiefe Brunnen muss man graben

Wenn man klares Wasser will

Rosenrot oh Rosenrot

Tiefe Wasser sind nicht still." ⁵

Aspen je bio manipulator, izuzetno je dobro poznavao ljudsku psihu i koristio je u korist svog zadatka. Kao i svi demoni, imao je jako rigidnu podelu ljudi - dobar i loš, slab i jak, mrtav i živ. Umeo je da dovede osobu do ludila, do nervnih slomova, jednom čoveku je čak uspeo da izazove i srčani udar.

Uprkos tome, on nikada nije želeo nikoga da ubije. Nije bio zao, barem ne po definiciji. Voleo je svet i nije želeo da ga uništava.

Ne dobijamo, doduše, uvek ono što želimo. Kada mi uđe pacijent u ordinaciju, ja ne znam ko je on ili šta radi kod kuće. Meni je zadatak da ga lečim.

Žrtva Aspenovog jedinog "ubistva" bio je dotični gospodin Sekretar. Njegov problem? Njegova žena je imala ljubavnika. Njegovo rešenje? On je imao pištolj sa četiri metka.

Gospodin Sekretar je pronađen mrtav trinaestog decembra 1998. godine, raščepljen na ulici ispod stambenog solitera u predgrađu Minhena. Govorilo se da je u pitanju samoubistvo.

Ja sam, znajući svog... pa, sina, znao o čemu je reč. Gospodin Sekretar jeste bio pronađen - Aspen nije.

Sâmo mesto zločina bilo je fascinantno. Delovalo je nemoguće da je u pitanju ikakva vrsta ubistva - Gospodin Sekretar je očigledno bio taj koji je obavio "prljav posao". Tako sam i znao da to mora biti Aspen.

///

- Dakle, sada si udovac, zar ne? - Aspen upita Sekretara. Držao je flašu viskija u rukama, bezbrižno se igrajući čepom.

Gospodin Sekretar se sledi, a zatim pribra. - Tačno tako - odgovorio je, pokušavajući da zvuči snažno.

Aspen se nasmešio, doduše hladno.

- Kažeš da si bio pijan kada si je upucao, je li tako? -

- Da - tu mu se glas već slomio. Nije delovao preterano sigurno. Zastao je. - Ne. Ali... ona me je izdala. Zlo treba poklanjati, je li tako? - naterao je sebe da se nasmeje.

- Tačno. Doduše... i sam znaš kroz šta je ona sve prošla zbog tebe. Nikad nisi kod kuće. Uvek ima nečeg što je preče od nje - Aspen se zagleda u plafon. - A sada je ona mrtva. Zbog tebe. -

Sekretar nije znao šta da mu odgovori, te su nekoliko sekundi stajali u tišini koja se gotovo mogla seći nožem.

- Hm - reče Aspen zamišljeno. - Znaš i sam šta ti je preostalo da uradiš. Mislim da ti ona i to oprašta. Mislim da joj nedostaješ. - I onda dade Sekretaru bocu viskija.

Sekretar je uze, dok su mu se ruke tresle. Aspen je već iščezao.

Okrenuo se ka prozoru.

- Ja sam to zlo koje se treba uništiti - reče i navrnu flašu.

///

Prevrnuo sam Minhen naopačke, digao policiju, rodbinu i prijatelje na noge, međutim, uzalud. Od njega nije bilo ni traga ni glasa. Kao da je u zemlju propao.

"I feel it deep within,

It's just beneath the skin.

I must confess that

I feel like a monster." ⁶

S vremena na vreme bih čuo njegov glas, kao da je još uvek pored mene. Samo bi to uvek bile iste reči - "Beži i naći ćeš me".

Dve godine nakon njegovog nestanka, nalazio sam se na keju reke Temze, u Londonu.

U proteklih godinu dana sam se preselio nebrojeno puta - prvo iz stana, jer je bio toliko tih bez njega, onda iz grada, jer mi je bilo mučno da svakog dana usamljeno koračam ulicama kojima je on hodao, na kraju i iz same Nemačke, kada više ništa nisam mogao da podnesem.

Aspen je za mene bio svuda. Ali, njega nije bilo nigde.

Često sam ga sanjao. Sanjao ga kako sedi na klupi i zuri u Mesec. Ništa nije govorio ili radio. Samo je gledao, svojim prelepim očima.

Ostavio sam mu poruku na ulaznim vratima starog stana, za slučaj da me traži - ostavio sam mu novu adresu.

Bio je januar 2000. godine. Ušao sam u novi vek, milenijum, u novo sve... bez najvoljenije osobe. Bio sam potpuno sam, bez oslonca, bio sam roditelj koji traži dete u gužvi na vašaru. Mog deteta nije nigde bilo.

Nije bilo ni traga ni glasa od moje najveće dragocenosti.

Kej reke Temze, treći januar 2000-te, 1:32 ujutru. Na klupici je sedela sivkasto-crna čovečja figura.

Osetio sam nekakvu davno zaboravljenu povezanost. Prišao sam i seo kraj Aspena.

- Čekam te ovde već vrlo dugo, Oli - rekao je zamišljenim glasom, očiju prikovanih za Mesec.

- Gde si ti sve ovo vreme? - pitao sam ga, gotovo u očaju. Nasmešio se.

- Ovde, tata. Na ovoj klupi. Čekam kaznu ili oprostaj. -

Zagledao sam se u njega. Lice mu je bilo zrelije, veoma oštro, neobično lepo, ali su njegove oči još uvek dominirale, oduzimale dah.

U njegovim očima sijale su prve suze koje sam ikada video na njegovom licu.

- Spasio si čudovište, tata. Žao mi je - rekao je, gotovo prepuknuvši.

- Znam sve. Tvoj je posao da radiš takve stvari. Mene ne pitaju želim li da lečim. Tebe ne pitaju želiš li da uklanjaš smetnje ljudskog roda.

Polako, kao u usporenom filmu, pogledao me je. Oči su mu gotovo zračile. Polako je ustao.

- Ne možeš mi oprostiti.

- Već jesam.

- Ali ne m...

- Već jesam, bumbaru. Ne krivim te. Nisi mogao da znaš. -

Gledali smo se, naizgled, večno. Prekid je nastao kada mi se bacio u naručje.

Milenijum kasnije smo se razdvojili. Epohu kasnije otišli kući.

Razgovarali smo. Po prvi put ikada, otvorio se. O krivici. O njegovim roditeljima, o svojoj bliznakinji, o svemu. Konačno je dopustio da ga razumem.

I on, šta god svi mislili, nije bio monstrum.

On je samo bio nedorečen.

"Now the night is coming to an end

The Sun will rise and we will try again." ⁷

Rekao bih, pet minuta kasnije, 17. decembra 2017. godine, Aspen je umro od srčane bolesti. Bila je to česta pojava u njihovoj porodici. Pet sekundi kasnije, 23. aprila 2019, i ja ću napustiti ovaj svet. Tako mi je rekao Aspen kada sam ga pitao. Tada je ležao na bolničkom krevetu, sporog ali odlučnog pulsa, prebledeo, ali s osmehom na licu. Pitao sam ga kada ćemo se sledeći put videti.

Sat i meni otkucava.

Videću ga ponovo.

"Take pride in what is sure to die." ⁸

- dr Oliver Beker

22. april 2019., 11:57 noću.

(¹ "Kada bih mogao biti noćas s tobom

Pevao bih ti dok ne zaspiš,

Nikad ne bih dozvolio

Da ti oduzmu svetlost iza očiju" - "The Light Behind Your Eyes" od My Chemical Romance)

(² "Zašto se nećeš oglasiti

Tamo gde se ja nalazim,
Tih, među drvećem
Gde stojim kukavički." - "Trees" od Twenty One Pilots)
(³ "Nekad, pre nego što postane bolje,
Tama postaje veća,
Osoba za koju bi primio metak
Je pred okidačem" - "Miss Missing You" od Fall Out Boy)
(⁴ "Eto mene,
Komponujući burlesku" - "Nearly Witches" of Panic! At The Disco)
(⁵ "Moraš kopati duboke bunare
Ako želiš naći čistu vodu.
Rumeno, oh, rumeno
Duboke vode nisu mirne" - "Rosenrot" od Rammstein)
(⁶ "Osećam ga duboko u sebi
Tačno je ispod kože
Moram priznati da se
Osećam kao čudovište" - "Monster" od Skillet)
(⁷ "Sada se noć završava,
Sunce će izaći i ponovo ćemo pokušati"
"Budi ponosan na ono što će umreti" - "Truce" od Twenty One Pilots)

Dinka Miljković, 8. razred